

Till Stiftshistoriska sällskapetets hemsida 20151012

I det bearbetade materialet finns kritiska röster, som uttrycker besvikelse, men i materialet finns också uttalad positiv kritik från dem vi samtalat med. Ca 1/3 (30/82) lyfter fram personer; släktingar, präster, pastorer, barnledare, ansgarsledare som inspirerat. Några tar upp kyrkorummet och kyrkans samhällsengagemang.

Mest lyfts präster och pastorer fram. Dels för att de betytt något för den personliga tron och det personliga livet, och dels för deras sätt att verka som präster/pastorer.

Några röster: Pastorn lyssnade, kyrkoadjunkten tog sig tid, prästen stod vid dörren och tog i hand och gjorde så att man blev sedd, kyrkoherden fördjupade min tro och förde mig in i församlingssamfundet i olika uppdrag, prostens väckte min längtan till kyrkan, biskopen ringde och frågade hur jag hade det under utbildningen till präst.

Här är det en personlig relation som stannat kvar som en positiv upplevelse. Det har uttryckts som närhet, personligt tilltal, bekräftelse, uppfattningen att pastorn/prästen gett sig tid eller uppmuntrat tron. Det här belyser vikten av engagemang för enskilda människor i församlingen.

Men också sättet att verka som präst/pastor berörs.

Någon berättar om kyrkoherdeparet, som öppnade prästgården för andra familjer. Flera tar upp samtal med präster utanför kyrkorummet, ute i samhället, i det sociala livet. Där skapas förtroende och förväntningar, som kan leda in i kyrka och församling. Fotbollsmatch är en mötesplats. Konfirmandundervisning i omklädningsrum prisas. Att som kyrkoherde sjunga i kören ses som en pastoral insats. Ett par präster ser tillbaka på ungdomstiden och det förtroende som visades dem genom att de fick öva liturgi och vara ministranter. En präst prisar kyrkoherden som en fantastisk chef då han hade stryka att leda och visste vart han var på väg med församlingen. Ett par av de tillfrågade nämner goda förkunnare vid namn.

Det man här lyfter fram är lyhördhet för det sociala livet utanför församling och kyrka. Det ses som positivt att få möta prästen där.

Varför lyfts präster fram? Är det för att det har varit/är viktigare att ha kontakt med en präst än med någon annan i församlingen? Är han en större auktoritet? Väger hans ord tyngre? Det är en han – ingen kvinnlig präst lyfts fram. Lyfter man fram präster för att de som gjorde de flesta av intervjuerna i den här undersökningen är präster?

Andra som nämns är barntimmeledaren som berättade bibliska historier, ansgarsledaren som inspirerade och drog in en kvinna i verksamheten, missionären som kom och berättade, några namngivna kvinnor i församlingen, några mer officiella personer som Kirkegaard och Peter Halldorf. Som förebilder nämner några föräldrar, makar, en svärfar. Svärfadern var aktiv i en friförsamling, sjöng i kören och spelade. Han påverkade genom sitt sätt att vara och inte för att han gick in för att påverka.

Här vet man inte så mycket på vilket sätt de nämnda personerna påverkat tron och livet. Var det någon som kom för den som berättade i det aktuella samtalet eller tar han/hon stor plats

hos den intervjuade? Hade det varit givande att ställa en fråga om förebilder i tron och samtalat om vad som upplevs som positivt i kyrka och församling?

Några i materialet tar fram gudstjänstrum och gemenskap. Ett vackert kyrkorum kan ha stor betydelse. En håller fram ett kyrkorum från 1200-talet och en annan ett modernt från 1980-talet. Några uttrycker en hemkänsla i sin församlings liturgi och några tar fram församlingsgemenskap.

En, med hemvist i frikyrkan, reflekterade över Svenska kyrkan, när medlemskapet inte längre var obligatoriskt. Det han då blev medveten om var Svenska kyrkan som kulturbärare, den hjälp som räcktes människor i krissituationer och det social ansvar som togs.

För denna man fick reflektionen betydelse. Han har nu sin hemvist i Svenska kyrkan och är en aktiv församlingsmedlem på flera olika sätt. Hur kan man som församling stimulera samtal och debatt om medlemskapets betydelse?